

Arrest

nr. 217 931 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 Genk**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat T.MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

X

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2018 bood verzoeker zich aan bij de verwerende partij en maakte hij zijn intentie kenbaar om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Uit het EURODAC-verslag van 24 september 2018 bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming aldaar .

Op 26 september 2018 diende verzoeker effectief een verzoek tot internationale bescherming in bij de verwerende partij .

Op 21 november 2018 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 21 november 2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III verordening.

Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25 (1) van de Dublin III verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Spanje, conform artikel 25 (2) van de Dublin III verordening de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Spaanse autoriteiten hebben op 15 januari 2019 alsnog ingestemd met het verzoek tot terugname.

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie nam op 22.02.2019 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten(1):

naam : A.(...)

voornaam : A.(...) A H

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Banisuhaila

nationaliteit : Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 23.09.2018 in België te zijn aangekomen. Eén dag later, op 24.09.2018 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 12.10.1991 in Banisuhaila en over het staatsburgerschap van Palestina te beschikken en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 26.09.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 26.09.2018 door de DVZ werd geregistreerd en waarbij betrokkene dezelfde gegevens opgaf als bij zijn aanmelding op 24.09.2018.

Een nazicht van de vingerafdrukken van betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem en het VIS toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurosysteem geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 21.11.2019 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij nooit eerder elders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene verklaarde verder dat zijn vingerafdrukken in Melilla werden genomen maar dat hij zich niet exact kan herinneren wanneer dit was maar dat hij denkt dat het in september 2018 was. Betrokkene verklaarde verder dat hij niet weet in welke functie zijn vingerafdrukken genomen werden maar dat hij na aankomst verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven en verklaarde verder dat hij in Spanje een interview heeft gehad zoals dat van zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 21.11.2018. Betrokkene herhaalde zijn verklaring dat hij in Spanje geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 21.11.2018 verder dat hij op 29.05.2018 per bus illegaal vanuit Rafah naar Cairo in Egypte reisde. Betrokkene verklaarde verder dat hij in Egypte gedurende vijftien dagen bij Abdulrahman, een vriend van hem, verbleef. Vervolgens zou betrokkene vanuit Egypte per vliegtuig van Tunis Air naar Nouakchott in Mauretanië gereisd zijn waar hij in juli 2018 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende drie dagen bij de smokkelaar in Mauretanië

verbleef om vervolgens per terreinwagen illegaal via Mali naar Tamanrasset in Algerije te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij daar één dag bij de smokkelaar verbleef. Vervolgens zou betrokkene per bus illegaal naar Oran in Algerije gereisd zijn waar hij één week in een hotel verbleef waarvan de naam hem onbekend is. Vervolgens zou betrokkene vanuit Algerije met de auto van de smokkelaar en te voet naar Nador in Marokko gereisd zijn waar hij gedurende zes dagen in hotel "Fes" verbleven zou hebben. Na zes dagen zou betrokkene vervolgens vanuit Marokko te voet naar Melilla in Spanje gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij na aankomst zijn vingerafdrukken diende te geven maar dat hij niet weet in welke functie dit was en dat hij er een interview heeft gehad. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende tweeënvijftig dagen in een opvangcentrum in Melilla verbleef. Vervolgens zou betrokkene per ferry illegaal naar Malaga gereisd zijn. Wanneer hij in Malaga zou zijn aangekomen, kan betrokkene niet aangeven. Betrokkene kan evenmin aangeven wanneer hij vanuit Malaga vertrokken zou zijn behalve dat hij per bus illegaal naar Madrid reisde waar hij gedurende ongeveer vier dagen in een noodopvang in de vorm van een hotel verbleef. Na ongeveer vier dagen zou betrokkene vanuit Madrid per bus illegaal via Frankrijk naar België gereisd zijn waar hij rond 24.09.2018 zou zijn aangekomen. Op 24.09.2018 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs. Op 26.09.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 26.09.2018 door de DVZ werd geregistreerd. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de lidstaten niet te hebben verlaten. Betrokkene verklaarde met betrekking tot zijn paspoort dat hij zijn origineel paspoort verloren is in Melilla.

Vooreerst dient wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij buiten België nergens anders eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend maar dat hij in Melilla, Spanje wel zijn vingerafdrukken heeft moeten geven bij aankomst en dat hij er een interview kreeg en dat hij niet weet in welke functie zijn vingerafdrukken genomen werden (DVZ, vraag 22) en de verklaringen van betrokkene na confrontatie met het Eurodacverslag van 24.09.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Spaanse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem geregistreerd werden naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming in Spanje waarbij betrokkene herhaalde dat hij eerder nergens anders een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en zijn verklaring herhaalde dat hij zijn vingerafdrukken moest geven na zijn aankomst in Melilla en dat hij er een interview kreeg en dat hij niet weet in welke functie zijn vingerafdrukken genomen werden (DVZ, vraag 24 & 25), het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 24.09.2018, met name ES1 1852080300800 blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode "ES" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van V/8erordering (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een verzoek om internationale bescherming. Dat betrokkene dan ook geen verzoek om internationale bescherming gedaan zou hebben in Spanje of deze intentie niet kenbaar heeft gemaakt aan de Spaanse autoriteiten is niet aannemelijk. De Spaanse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als verzoeker om internationale bescherming indien hij er geen verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Spaanse autoriteiten. Wat betreft de verklaringen van betrokkene dat hij na zijn aankomst in Melilla, Spanje, verplicht werd zijn vingerafdrukken te laten nemen (DVZ, vraag 22 & 24) dient te worden opgemerkt dat in art. 29 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied

van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), (verder: Verordening (EU) nr. 603/2013) wordt gesteld dat het laten nemen van de vingerafdrukken voor personen die onder art. 9§1- in casu asielzoekers vanaf de leeftijd van 14 jaar -, onder art. 14§1 - in casu elke vreemdeling vanaf de leeftijd van 14 jaar komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden – onder of art. 17§1 - in casu om na te gaan of een onderdaan van een derde of een staatloze vanaf de leeftijd van 14 jaar die illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijft, reeds eerder in een andere lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend – van Verordening (EU) nr. 603/2013, een verplichting is.

Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeldt in art. 9§1, art. 14§1 of art. 17§1 van deze Verordening is derhalve niet verblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting voor de vreemdeling in de gevallen bepaald in art. 9§1, art. 14§1 en art. 17§1 van Verordening (EU) nr. 603/2013. Dat betrokkene derhalve verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Rekening houdende met de vaststelling dat uit het Eurodacverslag van 24.09.2018 blijkt dat er door de Spaanse autoriteiten voor betrokkene een verzoek om internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem ook al stelt betrokkene dat hij wel zijn vingerafdrukken in Melilla, Spanje heeft moeten geven bij zijn aankomst en dat hij er een interview gehad heeft maar geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje, werd voor betrokkene op 21.11.2018 een terugnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening). De Belgische autoriteiten ontvingen geen antwoord van de Spaanse autoriteiten binnen de termijn bepaald in art. 25§1 van de Dublin-III-Verordening. Op 09.01.2019 werden de Spaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 21.11.2018 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt. Spanje werd aldus vastgesteld als verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Op 15.01.2019 informeerden de Spaanse autoriteiten de Belgische autoriteiten dat ze het verzoek voor betrokkene inwilligen waarmee Spanje weliswaar laattijdig maar expliciet te kennen geeft dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Spanje een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Spanje hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Spanje en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of betrokkene redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Spanje zouden

kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat de vluchteling in Spanje verwaarloosd worden en ze er geen behoorlijke opvang, eten of medische zorg krijgen en dat hij dit alles persoonlijk heeft ondervonden. Gevraagd of hij in Spanje nog andere problemen heeft gekend, verklaarde betrokkene dat dit niet het geval is (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Spaanse autoriteiten dient het volgende te worden opgemerkt. Betrokkene stelt hij persoonlijk ondervonden heeft dat de vluchtelingen in Spanje verwaarloosd worden er geen behoorlijke opvang of behoorlijk eten krijgen of medische zorgen krijgen. Wat deze verklaringen betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zeer algemeen en vaag blijft in zijn verklaringen. Indien men dergelijke verklaringen aflegt om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat dan mag er gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een verzoek om internationale bescherming op zijn minst van de verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij concrete elementen en bewijzen van deze verklaringen aanbrengt en zich niet beperkt tot vage en algemene verklaringen dat de vluchtelingen in Spanje verwaarloosd zouden worden, geen behoorlijke opvang, behoorlijk eten of medische zorgen krijgen en al zeker niet als men stelt dat men dit alles persoonlijk ervaren heeft. Betrokkene brengt dan ook niet het minste begin van bewijs aan en evenmin concrete elementen van zijn verklaringen aan. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Spanje kunnen dan ook niet als gerechtvaardigd beschouwd worden zoals hieronder uitgebreid en gedetailleerd zal worden uiteengezet. Wat immers een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje betreft, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapport van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje (Magdalena Queipo de Llano & Jennifer Zuppiroli, "Country Report: Spain", AIDA, last update 21.03.2018 te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/spain>) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Spanje of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In het aangehaalde rapport van deze toonaangevende en gezaghebbende organisatie zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Spanje omwille van structurele tekortkomingen in het Spaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Spanje momenteel een hogere instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Spaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn

geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje wijdt twee paragrafen aan de situatie van personen die onder de bepalingen van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie - het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 30). Verder wordt gemeld dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen (pagina 30, "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure. The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application"). Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers. 154 Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers voor internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados"). Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de "autonome fase" waarbij de verzoeker autonoom kan leven en verder nog nodige bijstand en ondersteuning wordt verstrekt (pagina 49). Het enkele feit dat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het rapport meldt dat in 2017 21.258 personen op onwettelijke wijze Spanje binnen reisden en dat een toename van het aantal verzoeken in 2017 de Spaanse instanties voor uitdagingen plaatste qua opvang en voor moeilijkheden zorgde op dat vlak. Het meldt tevens dat de voorbije jaren steevast bijkomende opvangcapaciteit werd gecreëerd en dat die uitbreiding van de capaciteit niet ten koste ging van de levensomstandigheden in de opvangstructuren ("While the increase in arrivals of asylum seekers through 2017 has exacerbated difficulties in accessing reception, the actual conditions in reception facilities have not deteriorated since reception capacity was increased", pagina 55). Er dient benadrukt te worden dat de levensomstandigheden in de opvangstructuren in het rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard worden beoordeeld. In het rapport wordt weliswaar gewezen op een achterstand in de registratie van verzoeken (pagina 12) maar hier aangaande dient opgemerkt te worden dat in de passage over personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, uitdrukkelijk wordt gesteld dat de registratie van deze personen prioriteit krijgt (pagina 30, cfr. supra). Wat betreft de omstandigheden in de tijdelijke opvangcentra voor immigranten, de zogenaamde CETI ("Centro de estancia temporal para inmigrantes") in Melilla en Ceuta en in de detentiecentra, de CIE ("Centro de Internamiento de Extranjeros") dient te worden opgemerkt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat betrokkene na zijn overdracht in een tijdelijk opvangcentrum voor immigranten of in een detentiecentrum terecht zal komen. Het rapport laat zich weliswaar kritisch uit over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers maar op basis van dit rapport kan niet gesteld worden dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Uit informatie van AIDA en ECRE (<http://www.asylumineurope.org/news/24-01-2019/spain-court-orders-access-reception-dublin-eturnees>) blijkt verder dat het hooggerechtshof te Madrid de Spaanse autoriteiten bevolen heeft om er ook voor te zorgen dat personen die onder de Dublin-III-Verordening door andere lidstaten worden overgedragen aan Spanje niet uitgesloten mogen worden wat betreft opvang na hun overdracht aan Spanje. Uit deze informatie blijkt eveneens dat het Ministerie van Werk, Migratie en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is

voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming reeds de nodige instructies heeft gegeven en aanpassingen heeft doorgevoerd zodat personen die in Spanje een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en die vervolgens hun opvangplaats verlaten hebben en naar een andere lidstaat zijn getrokken en die vervolgens onder de Dublin-III-Verordening worden overgedragen aan Spanje wel degelijk de garantie hebben dat ze na hun overdracht in de opvangstructuren in Spanje terecht kunnen en dus niet worden uitgesloten van opvang na hun overdracht aan Spanje in het kader van de Dublin-III-Verordening. Er zijn verder evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid.

Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Spanje en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analogo of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en in digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22. 09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Departement blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep

van verzoekers om internationale bescherming, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Spanje te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van dit rapport, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene.

Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Spaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zes (06) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 21.11.2018 dat dit is omdat België een veilig land is en België de Palestijnen erkend en geen racistisch land is (DVZ, vraag 31). Op de vraag waarom hij geen verzoek heeft ingediend in de landen die hij doorkruiste, verklaarde betrokkene dat dit was omdat België al van in het begin zijn bestemming was (DVZ, vraag 37). Met betrekking tot deze opgegeven specifieke redenen om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 21.11.2018 dat hij problemen heeft met zijn gewrichten en dat hij last heeft van een hoge bloeddruk (DVZ, vraag 32).

Betrokkene gaf bij zijn aanmelding eveneens te kennen dat hij problemen heeft met zijn bloeddruk. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen enkel medisch document aanwezig is dat deze verklaringen staft. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij problemen heeft met zijn gewrichten en last heeft van een hoge bloeddruk, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Spanje indien dit nodig zou zijn. Integendeel de meest recente update van het AIDA-rapport van 21.03.2018 aangaande Spanje stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.154 Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as

nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances", pagina 58). Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Spanje. Er dient verder te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We verwijzen hieromtrent naar de boven geciteerde passus betreffende de toegang tot gezondheidszorg uit het AIDA-rapport die hogerop werd aangehaald.

Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht naar het land van overname, in casu Spanje, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bovendien dient er benadrukt te worden dat de Spaanse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 21.11.2018 dat een neef van hem, A. A. S., geboren in 1989 in Namen verblijft en erkend vluchteling is (DVZ, vraag 20). Betrokkene verklaarde verder dat twee nichten van hem, A. R. en A. Rs., van wie hij geen geboortedata of hun status kent respectievelijk in Duitsland en in IJsland verblijven (DVZ, vraag 21). Wat betreft de verklaarde neef van betrokkene die in België zou verblijven en erkend vluchteling zou zijn, dient te worden opgemerkt dat deze verklaarde neef net zoals betrokkene meerderjarig is. Verder dient te worden opgemerkt het een verklaarde neef van betrokkene betreft. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze verklaarde neef die als erkend vluchteling in België zou verblijven zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Wat betreft de twee nichten die respectievelijk in Duitsland en IJsland zouden verblijven, dient te worden opgemerkt dat het hier twee verklaarde nichten van betrokkene zou betreffen. Betrokkene maakt echter als dusdanig geen deel uit van het gezin van deze twee verklaarde nichten waarvan er respectievelijk één in Duitsland en één in IJsland zou verblijven, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening.

Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan de autoriteiten van Spanje toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Spanje waar hij aan de bevoegde Spaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de luchthaven van Madrid(4)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op, *“Schending van artikel 3 EVRM, schending van artikel 7, 13-15 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Er dient benadrukt te worden dat verzoeker zelf uitdrukkelijk gesteld heeft dat hij dat de vluchtelingen in Spanje verwaarloosd worden en er geen behoorlijke opvang, eten of medische zorg krijgen. Dat hij dat alles persoonlijk ondervonden heeft.

Eveneens heeft verzoeker uitdrukkelijk kenbaar gemaakt dat hij last heeft van hoge bloeddruk en dat hij problemen heeft met zijn gewrichten.

De Dienst Vreemdelingenzaken antwoordt hierop, verwijzend naar het document "AIDA Report", en stelt dat er geen specifieke problemen zouden zijn mbt de opvang van asielzoekers en mbt de asielprocedure in Spanje.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft evenwel onvoldoende onderzoek gevoerd naar de feitelijke situatie voor asielzoekers in Spanje.

Uit het document van Human Rights Watch dd. 31.07.2017 'Spain: Migrants held in poor conditions' blijkt het volgende: (...).

Uit het document in bijlage blijkt aldus dat bovengenoemde wetsartikelen door de Dienst Vreemdelingenzaken geschonden zijn, gezien deze minimumregels van opvang van asielzoekers in de lidstaten niet gerespecteerd worden, inclusief risico op opsluiting van verzoeker in Spanje.

Ook wenst verzoeker te benadrukken dat de Dienst Vreemdelingenzaken, alhoewel ze op de hoogte is (of zou moeten zijn) van het document van Human Rights Watch, nergens in de bestreden beslissing enige verwijzing hiernaar gemaakt wordt.

De bestreden beslissing maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, schending van artikel 7, 13-15 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

2.3.2.2. Het verzoekschrift ontbeert een concrete uitleg aangaande de wijze waarop artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 13 (dat algemene bepalingen betreffende de materiële opvang en gezondheidszorg bevat) en 15 (dat handelt over de gezondheidszorg) van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden werden door de bestreden beslissing. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit de bestreden beslissing blijken duidelijk de juridische en uitgebreide feitelijke overwegingen waarop ze steunt. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom de verwerende partij met de betrokken overwegingen niet zou tegemoet gekomen zijn aan de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.5. Het enige concrete punt van verzoeker naast ellenlange uittreksels uit een rapport van Human Rights Watch van 31 juli 2017 , dit zowel bij het schetsen van de feiten als ter ondersteuning van zijn middel, is dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek gevoerd heeft naar de feitelijke situatie voor asielzoekers in Spanje. Hij wijst erop dat hij uitdrukkelijk gesteld heeft dat vluchtelingen in Spanje verwaarloosd worden en er geen behoorlijke opvang, eten of medische zorg krijgen. Hij voert tevens aan dat hij uitdrukkelijk kenbaar gemaakt heeft dat hij last heeft van hoge bloeddruk en dat hij problemen heeft met zijn gewrichten.

2.3.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op een zeer uitgebreide wijze heeft gemotiveerd waarom ze van oordeel is dat verzoeker geen risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Spanje.

De verwerende partij baseerde zich hiervoor op de volgende elementen:

- Spanje heeft de Conventie van Genève van 1951 ondertekend. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève nakomt en dat de asielaanvraag van de verzoekende partij in Spanje daarbij ook goed bestudeerd zal worden. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden;
- Er zijn geen recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden zoals van het UNHCR waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn;
- Het AIDA-rapport (update tot 21.03.2018) meldt dat aan Spanje overgedragen personen geen belemmeringen ondervinden wat betreft de toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en dat het OAR prioriteit geeft aan de registratie van deze personen;
- Het AIDA-rapport (update tot 21.03.2018) stelt dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk gegarandeerd wordt en verzoekers op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen;
- De levensomstandigheden in de opvangstructuren worden in het AIDA-rapport nergens als ontoereikend of sub-standaard beoordeeld;
- Het AIDA-rapport meldt dat de registratie van personen die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 prioriteit krijgt;
- Het AIDA-rapport laat zich weliswaar kritisch uit over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers maar op basis van dit rapport kan niet gesteld worden dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Europees Handvest;
- Het hooggerechtshof te Madrid heeft de Spaanse autoriteiten bevolen om ervoor te zorgen dat personen die onder de Dublin III-Verordening door andere lidstaten worden overgedragen aan Spanje niet uitgesloten mogen worden wat betreft opvang na hun overdracht aan Spanje.
- Spanje is lid van de Europese Unie, is partij bij het EVRM en is dus gebonden aan het gemeenschapsrecht en aan rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese aangaande asielzoekers en hun opvang.

2.3.2.7. Met zijn simpel betoog, waarbij hij verwijst naar één algemeen én gedateerd rapport van Human Rights Watch van 1997 dat handelt over de behandeling en opvang van immigranten en vluchtelingen in Spanje, kan verzoeker de bestreden beslissing die getuigt van een grondig onderzoek, waarbij de verwerende partij een AIDA-rapport over Spanje met update op 21 maart 2018 hanteert en zich onder meer toespitst is op de situatie van Dublinterugkeerders, niet aan het wankelen brengen.

2.3.2.8. In het administratief dossier bevindt zich het Dublin-interview van verzoeker van 21 november 2018 dat afgenomen werd met bijstand van een tolk Arabisch Nederlands. Op vraag 31, *“Is er een specifieke reden waarom u precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen”*, antwoordt verzoeker, *“Omdat België een veilig land en België de Palestijnen erkent en geen racistisch land is”*. Op vraag 32, *“Hoe is uw gezondheidstoestand”*, antwoordt verzoeker, *“Ik heb problemen met mijn gewrichten en last van hoge bloeddruk”*. Onder de vraag 33, *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”*, wordt het volgende genoteerd, *“Om welke redenen kan of mag Spanje volgens U uw verzoek om internationale bescherming niet behandelen? De vluchtelingen worden er verwaarloosd. Ze krijgen er geen behoorlijke opvang en eten of medische zorg. Dit alles heb ik persoonlijk ondervonden. Heeft u tijdens uw verblijf in Spanje nog andere problemen gekend? NEEN”*. Op vraag 35, *“Andere nuttige informatie”* wordt gesteld, *“NVT”*.

2.3.2.9. Voor wat betreft zijn verklaringen die hij geeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview kan in de bestreden beslissing het volgende gelezen worden, *“Wat deze verklaringen betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene zeer algemeen en vaag blijft in zijn verklaringen. Indien men dergelijke verklaringen aflegt om zich te verzetten tegen een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat dan mag er gezien het ernstige karakter dat uitgaat van een verzoek om internationale bescherming op zijn minst van de verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij concrete elementen en bewijzen van deze verklaringen aanbrengt en zich niet beperkt tot vage en algemene verklaringen dat de vluchtelingen in Spanje verwaarloosd zouden worden, geen behoorlijke opvang, behoorlijk eten of medische zorgen krijgen en al zeker niet als men stelt dat men dit alles persoonlijk ervaren heeft. Betrokkene brengt dan ook niet het minste begin van bewijs aan en evenmin concrete elementen van zijn verklaringen aan”*. Verzoeker kan deze overwegingen niet aan het wankelen brengen door ter terechtzitting zes kleurenfoto's neer te leggen aan de hand van een *“aanvullende nota”*. De verzoekende partij legt ten eerste niet uit waarom deze foto's pas ter terechtzitting kunnen worden aangebracht. Ten tweede tonen deze foto's niet aan wat de verzoekende partij beweert dat ze aantonen, met name, *“de mensonwaardige toestand van de opvang van asielzoekers in Spanje”*. De foto's tonen niet aan dat ze betrekking hebben op Spanje laat staan dat ze aantonen dat het over asielzoekers gaat of over verzoeker zelf. Verzoekers kan de foto's niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen en ze kunnen bezwaarlijk aantonen dat verzoeker als Dublin-terugkeerder in Spanje in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Europees Handvest.

2.3.2.10. Bij het verzoekschrift worden geen medische attesten gevoegd die aantonen dat verzoeker last heeft van een hoge bloeddruk en dat hij problemen heeft met zijn gewrichten. Ook het administratief dossier bevat geen dergelijke attesten of ook maar enige indicatie dat verzoeker niet kan reizen of lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling of straf bij overdracht aan Spanje. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de meest recente update van het AIDA-rapport over Spanje aantoont dat de toegang van verzoekers voor internationale bescherming tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk gegarandeerd wordt en dat deze op adequate wijze en onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang hebben tot gezondheidszorg, gespecialiseerde behandelingen inbegrepen, getuigt van een onzorgvuldig optredende overheid die artikel 3 van het EVRM met de voeten treedt.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.4. De vaststelling dat geen ernstig middel ontwikkeld wordt, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. EKKA